

El papa Francesc i els camins de l'Església, avui

●) Aquesta imatge parla

■ Els dies 19, 23 i 29 d'agost passat, el papa Francesc va concedir una llarga entrevista de més de 6 hores al P. Antonio Spadaro, SJ, director de la revista *La Civiltà Cattolica*. Aquestes declaracions han estat reproduïdes en setze revistes de cultura de la Companyia de Jesús, entre les quals la revista *Razón y Fe*. Diu el Papa que «el que l'Església necessita amb major urgència avui és una capacitat de curar ferides i de donar escalf al cor dels fidels i proximitat». Coincidint amb la festa de Sant Francesc d'Assís, el Papa ha visitat la ciutat en què va néixer i viure el sant. Foto: Escultura de Sant Francesc d'Assís, obra de Montserrat Garcia Rius, a la basílica de la Sagrada Família. Cal recordar que el temple de Gaudí té una profunda inspiració franciscana.

GLOSSA

Educar amb títol

Els agrupaments escoltes i els centres d'esplai cristians reprenen l'activitat després del descans estiuenc. Alguns caps i monitors han acabat la formació inicial. Una jove universitària m'explicava que, després de seguir la formació específica reglada, de fer les pràctiques previstes i de presentar el treball corresponent, ha obtingut el títol de monitora que l'habilita per exercir aquesta funció educativa. Està il·lusionada i amb moltes ganes de començar a posar en pràctica la formació rebuda. Encetem una conversa sobre la importància de la formació, la bondat de l'experiència, del treball en equip, la responsabilitat de ser educador cristià, la necessitat de coherència en la pròpia vida...

El procés formatiu seguit per aquesta monitora i per la munió de caps i monitors que animen aquestes activitats educatives en el lleure és important. Però la qualitat d'un títol de monitor no deriva, en última instància, del prestigi del centre de formació o de l'exigència acadèmica: ve de la qualitat de vida de qui el posseeix. Aquesta és, doncs, en darrer terme, la responsabilitat del monitor.

El futur d'una societat, d'un poble, es juga bàsicament en el temps i el rigor dels seus educadors —pares, mestres, professors, educadors en el lleure, entrenadors...—, en el fet que esdevinguin persones que treballin amb rigor, amb exigència, amb consciència de les pròpies possibilitats i limitacions, i de les de l'entorn. L'educador no pot delegar aquesta responsabilitat ni abdicar-ne, ni esperar que els problemes se solucionin des de fora. L'acció educativa és una relació de mestratge; és a dir, una relació que, elaborada dia a dia en el tracte concret i personalitzat amb infants, adolescents i joves, conscient dels objectius que vol assolir, fa de la qualitat de la pròpia vida l'eix de la proposta educativa, al servei d'uns valors amarats d'Evangelí en el cas dels centres d'esplai i agrupaments cristians; uns valors que formin per a la virtut, que no són retòrica sinó actituds i comportaments quotidians. «Fills meus, no estimem amb frases i paraules, sinó amb fets i de veritat. D'aquesta manera coneixerem que som de la veritat» (1Jn 3,18-19).

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Tomàs More i el servei dels polítics

Cada any celebro una missa a la qual invito polítics de tots els partits, en la festa de sant Tomàs More, patró dels qui es dediquen a la gestió de les coses públiques. Hi vénen els qui lliurement accepten la meua invitació i els ho agraeixo molt, perquè em dona l'oportunitat de parlar de la dignitat del seu servei. En aquest comentari voldria recollir algunes de les coses que vaig dir en la darrera d'aquestes misses, celebrada a la basílica de la Mercè.

Crec que constitueix un bon servei a la societat revalorar la política com a activitat noble i necessària per al bé comú de la societat. En això tenen un paper molt important els mateixos polítics, tots els qui es dediquen com a vocació a aquesta necessària activitat social. Especialment, els cristians dedicats a l'acció política han de trobar en la fe, en la seva celebració i en la doctrina social de l'Església, un gran ajut per poder realitzar el seu compromís públic com un exercici de l'amor al próxim, especialment als pobres i necessitats.

Sant Tomàs More, essent canceller del regne d'Anglaterra, morí com a màrtir l'any 1535, per ordre del rei Enric VIII, perquè per fidelitat a la seva fe i a la seva consciència es va negar a reconèixer la dissolució del matrimoni reial. Les exigències de la seva consciència passaren per damunt dels desigs del seu monarca. Amb raó, està considerat com *el màrtir de la consciència*.

Tomàs More (Londres, 1478-1535)

●) Aquesta imatge parla

El canceller Tomàs More, conscient de les seves responsabilitats, reconeixia la necessitat de l'ajut de la fe i la gràcia de Déu en el compliment de la seva missió. També avui, els qui es vulguin dedicar a l'activitat política amb esperit cristià tenen necessitat d'aquest ajut espiritual de què parla amb tanta sinceritat Tomàs More. El servei dels polítics en una societat democràtica demana escoltar constantment el que necessita i demana el poble per tal de poder exercir els seus drets i els seus deures.

En les meves paraules en la missa per als polítics, vaig posar l'exemple de l'atur. Avui, com a conseqüència de la greu crisi econòmica que patim, el nombre d'aturats ha arribat ja a més de sis milions de persones, amb un 57% d'atur pel que fa referència als joves. El clam per poder tenir feina és unànime i és una constant de les persones, cada vegada més nombroses, que vénen a Càritas i a les paròquies per poder subsistir. És un clam legítim del nostre poble. Convindria que es donessin signes que explicitessin aquesta preocupació dels polítics arreu d'Europa i del món per tal de trobar solucions a aquesta qüestió, que —com he dit sovint— és d'estat i no pas d'un partit, un sindicat o de la patronal, i que demana actuacions unitàries de tots.

Sembla que està naixent una renovada consciència en aquest sentit, tant en el nostre país com en el context de tota la Unió Europea. Hem de desitjar i pregar perquè les mesures necessàries arribin a bon port. I que hi arribin ben aviat. Tots hem de ser conscients que la tasca dels polítics no és gens fàcil, especialment en les actuals circumstàncies.

† Lluís Martínez Sistach
Cardenal arquebisbe de Barcelona

ENTREVISTA

Aquesta imatge parla

ANTON GORDILLO

La força de la pregària

El passat 8 de setembre va professar solemnement com a monjo de Montserrat el G. Anton Gordillo. Doctor en enginyeria industrial, va deixar la docència com a professor de l'àrea de ciència de materials per entrar al Monestir «en recerca d'una major unió amb Déu a través de la pregària, essent testimoni d'un Déu amorós i proper».

Què li va canviar la vida?

El 2004 vaig anar a Veneçuela i, malgrat que ja ho havia vist en altres viatges a Llatinoamèrica, em va impactar la pobresa dels barris perifèrics i les diferències socials, la violència que pateix aquella societat amb nombrosos assassinats i robatoris, i la força d'una natura exuberant i uns paisatges fascinants. Això em va fer pensar i arribar a la conclusió que un món sense Déu és absurd.

Per què li va atraure la vida monàstica?

Després d'un procés de gairebé dos anys, em vaig enamorar de Déu. La vida quotidiana no podia satisfer aquesta relació íntima amb Déu. Necessitava dedicar molt temps a la pregària, viure en el si d'una comunitat que prega. Vaig buscar un monestir amb una comunitat nombrosa i amb un cert nivell cultural, al qual estava acostumat després de 24 anys en el món universitari.

Per què la pregària té tanta força?

El món es pot canviar de moltes maneres. Hi ha qui ho fa aportant el seu treball en un hospital, en missions, en una ONG... Jo em sento cridat a fer-ho mitjançant la pregària, a través d'aquesta relació amorosa amb Déu que pot fer canviar el cor dels homes i, per tant, millorar aquest món imperfecte en el qual vivim.

Oscar Bardají i Martín

LES GRANS PARÀBOLES DE LLUC

Paràbola del ric i del pobre Llätzer

Una crida a l'amor i a la responsabilitat (2)

En aquesta paràbola el Senyor ens vol menar d'una prudència nècia a la saviesa veritable, que ens faci reconèixer el bé real. I això fa que pugem afirmar a partir dels salms, encara que la paràbola no ho digui expressament, que el ric cràpula ja en aquest món va ser un home de cor buit que, en les seves disbauxes, no intentava altra cosa que ofegar la seva buidor.

A l'altra vida, es destapa la veritat d'aquesta vida. Aquesta paràbola ens desperta per veure aquesta veritat i, al mateix temps, és una crida a l'amor i a la responsabilitat que ja ara tenim davant dels nostres germans pobres, tant pel que fa al gran món internacional com al món que ens envolta.

En la descripció de l'altre món, Jesús s'expressa d'acord amb les imatges que es tenien en el judaisme d'aquell temps. En aquest sentit, té la seva importància que Jesús suposi en la paràbola que hi ha un estat intermedi entre mort i resurrecció de la carn, representació que, en temps de Jesús, s'havia generalitzat entre els jueus.

L'home ric, des de l'*Hades*, diu a Abraham el que molts, tant en aquell temps com avui, voldrien dir a Déu. Si vols que creguem en tu i que visquem d'acord amb la revelació de la Bíblia, cal que et manifestis amb més evidència. Envia'ns algú de l'altra vida que ens expliqui com és tot en realitat.

El problema de la petició d'un senyal, l'exigència d'una evidència més gran de la revelació travessa tot l'Evangeli. La resposta d'Abraham, com també la de Jesús a la petició d'un senyal és clara: el qui no creu la paraula de l'Esclat, tampoc no creurà si algú vingués de l'altre món. Les veritats més grans no poden tenir mai la mateixa evidència empírica que les coses materials.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

HECHOS DE VIDA

Influencia de la paz interior en el organismo

El doctor Mario Alonso Puig, investigador de la Universidad de Harvard (EE.UU.), confirma algo que hace siglos se practica en el cristianismo: —«La felicidad es una forma de ser y de estar. (Una cosa es *estar*, que indica que ocurre alguna que otra vez, y otra cosa es *ser*, que indica que es algo permanente). La felicidad está asociada al aumento de un neurotransmisor llamado dopamina. Cuando estamos en este estado de paz interior, el sistema nervioso parasimpático se activa y favorece la producción de reacciones que actúan benéficamente para nuestro organismo.

»En nuestro tiempo se ha descubierto una realidad ya existente: la hormona de la felicidad es la oxitocina. La segregamos cuando estamos contentos, hacemos el bien, gozamos de paz interior; nos reporta gozo y bienestar cuando estamos ejercitando el intelecto, leyendo, escuchando, meditando, haciendo el bien, realizando acciones positivas. Se impone pararnos y definir prioridades.»

—Cultivemos la paz interior y hagamos el bien. Cuidemos nuestra vida espiritual. Viviremos más contentos y felices.

J. M. Alimbau

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

Una vida per fer un temple

Gaudí és arquitecte, però des de molt jove, des del *Manuscrit de Reus*, escrit quan només tenia vint-i-sis anys, deixa clar que el cim de l'arquitectura és l'edifici religiós, la «gran església». En aquell moment (1878), Gaudí és un arquitecte jove que acaba de graduar-se i que encara ha d'obrir-se camí. Però ja entén que el seu projecte és recrear el drama d'un Déu que se sacrifica per l'home, donant el seu Fill per a la salvació del món. Així s'expressa en el *Manuscrit de Reus*, pàg. 35.

Cinc anys més tard (1883), Gaudí acceptarà l'encàrrec de construir una gran església: la Sagrada Família. A partir d'aleshores es produeixen en la seva vida dos creixements simultanis: el de l'obra i el de l'autor. Gaudí va deixant que la Bíblia (particularment el Nou Testament) i la litúrgia catòlica (particularment els sagraments) es converteixin en l'eix de la seva existència. Hi ha dos fets de gran densitat espiritual en aquest camí: el dejuni durant la Quaresma de 1894 i l'estada al sanatori de Puigcerdà (1911), on, convalescent d'unes febres malignes, coneixerà els escrits de sant Joan de la Creu. I arribarà a dir: «No sóc jo qui construeix la Sagrada Família; és la Sagrada Família que em construeix a mi.»

Jordi Bonet/Armand Puig
(*Arquitectura i símbol de la Sagrada Família*, Ed. Pòrtic)

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 7. **Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [Jo 1,1-2,1-11 / SI: Jo 2,3.4.5.8 / Lc 10,25-37]. Mare de Déu del Roser, commemoració de la victòria de Lepant (1571); sant Marc, papa (romà, 336).
- 8. **Dimarts** [Jo 3,1-10 / SI 129 / Lc 10,38-42]. Sant Simeó el Just, profeta; sant Demetri, mr.; santa Taïs, penitent.
- 9. **Dimecres** [Jo 4,1-11 / SI 85 / Lc 11,1-4]. Sant Dionís, primer bisbe de París, romà, i companys clergues, mrs. (s. III); sant Joan Leonardi (Lucca 1541 - Roma 1609), prev. fund.
- 10. **Dijous** [MI 3,13-4,2a / SI 1 / Lc 11,5-13]. Sant Tomàs de Villanueva (1486-1555), bisbe de València (agustiniana), de Fuenllana; sant Sabí, ermità al Pirineu.
- 11. **Divendres** [Jl 1,13-15;2,1-2 / SI 9 / Lc 11,15-26]. Santa Soledat Torres Acosta (Madrid 1826-1887), vg., fund. Serventes de Maria, vetlladores dels malalts (SM, 1851); sant Germà, bisbe i mr.
- 12. **Dissabte** [1Cr 15,3-4.15-16;16,1-2 (o bé: Ac 1,12-14) / SI 26 / Lc 11,27-28]. Mare de Déu del Pilar, apareguda a Saragossa segons la tradició, patrona d'Aragó; sant Serafi de Monte Granario, rel. caputxí; santa Domnina, vg.
- 13. **† Diumenge vinent**, XXVIII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [1Re 5,14-17 / SI 97 / 2Tm 2,8-13 / Lc 17,11-19]. Mare de Déu del Remei; sant Eduard (1002-1062), rei d'Anglaterra, venerat a Westminster; santa Celedònia, vg.

DIUMENGE XXVII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura de la profecia d'Habacuc (Ha 1,2-3;2,2-4)

Fins quan, Senyor, demanaré auxili i no m'escoltareu, cridaré: «Violència», i no em salvareu? Per què deixeu que vegi aquestes calamitats i contempli tantes penes? Tinc davant els ulls devastacions i violències; hi ha baralles i s'aixequen discòrdies.

El Senyor em respongué: «Escriu una visió, grava-la sobre tauletes d'argila, que es puguin llegir corrents. És una visió per a un moment determinat, que aspira al seu terme, i no fallarà. Espera-la, si es retardava; segur que vindrà, no serà ajornada. L'home d'esperit orgullós se sentirà insegur, però el just viurà perquè ha cregut.»

▶ Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssiu la veu del Senyor: «No enduriu els vostres cors.»*

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, / aclamem la Roca que ens salva; / presentem-nos davant seu a lloar-lo, / aclamem-lo amb els nostres cants. R.

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo, / agenollem-nos davant el Senyor, que ens ha creat, / ell és el nostre Déu, / i nosaltres som el poble que ell pastura, / el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssiu la seva veu: / «No enduriu els cors com a Meribà, / com el dia de Massà, en el desert, / quan van posar-me a prova els vostres pares, / i em temptaren, / tot i haver vist les meves obres.» R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu

(2Tm 1,6-8.13-14)

Estimat, et recomano que procuris revifar la flama del do de Déu que portes en virtut de la imposició de les meves mans. L'Esperit que Déu ens ha donat no és de covardia, sinó de fermesa, d'amor i de seny. Per tant, no t'averonyeixis ni del testimoni que donà el nostre Senyor, ni de mi, que estic empresonat per ell; tot el que has de sofrir juntament amb l'obra de l'Evangeli, suporta-ho amb la fortalesa que Déu ens dona. Tingues com a norma la doctrina sana que has escoltat dels meus llavis, i viu en la fe i en l'amor de Jesucrist. El tresor que t'ha estat confiat és valuós. Guarda'l amb la força de l'Esperit Sant que viu en nosaltres.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 17,5-10)

En aquell temps, els apòstols digueren al Senyor: «Doneu-nos més fe». El Senyor els contestà: «Només que tinguéssiu una fe menuda com un gra de mostassa, si dèieu a aquesta morera: "Arrenca't de soca-rel i planta't al mar", us obeiria.

Suposem que algú de vosaltres té un esclau llaurant o pasturant el ramat. Quan ell torna del camp, li diu mai que entri de seguida i segueix a taula? No li diu, més aviat, que prepari el sopar, que estigui a punt de servir-vos mentre mengueu i beveu, i que ell menjarà i beurà després? I quan l'esclau ha complert aquestes ordres, qui ho agraeix? Igualment vosaltres, quan haureu complert tot allò que Déu us mana, digueu: "Som servents sense cap mèrit: no hem fet altra cosa que complir el nostre deure".»

▶ Lectura de la profecia de Habacuc (Ha 1,2-3;2,2-4)

¿Hasta cuando clamaré, Señor, sin que me escuches? ¿Te gritaré: «Violencia», sin que me salves? ¿Por qué me haces ver desgracias, me muestras trabajos, violencias y catástrofes, surgen luchas, se alzan contiendas?

El Señor me respondió así: «Escribe la visión, grábala en tablillas, de modo que se lea de corrido. La visión espera su momento, se acerca su término y no fallará; si tarda, espera, porque ha de llegar sin retrasarse.

El injusto tiene el alma hinchada, pero el justo vivirá por su fe.»

▶ Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón.»*

Venid, aclamemos al Señor, / demos vítores a la Roca que nos salva; / entremos a su presencia dándole gracias, / aclamándolo con cantos. R.

Entrad, postrémonos por tierra, / bendiciendo al Señor, creador nuestro. / Porque él es nuestro Dios, / y nosotros su pueblo, / el rebaño que él guía. R.

Ojalá escuchéis hoy su voz: / «No endurezcáis el corazón como en Meribá, / como el día de Masá en el desierto, / cuando vuestros padres me pusieron a prueba / y me tentaron, aunque habían visto mis obras.» R.

Crist mort en creu. Cap d'alabastre d'un crucifix desaparegut. Autor anònim de l'escola gòtica catalana. MNAC (Barcelona)

🗣️) Aquesta imatge parla

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo

(2Tm 1,6-8.13-14)

Querido hermano:

Reaviva el don de Dios, que recibiste cuando te impuse las manos; porque Dios no nos ha dado un espíritu cobarde, sino un espíritu de energía, amor y buen juicio. No te avergüences de dar testimonio de nuestro Señor y de mí, su prisionero. Toma parte en los duros trabajos del Evangelio, según la fuerza de Dios. Ten delante la visión que yo te di con mis palabras sensatas y vive con fe y amor en Cristo Jesús. Guarda este precioso depósito con la ayuda del Espíritu Santo que habita en nosotros.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 17,5-10)

En aquel tiempo, los apóstoles le pidieron al Señor: «Auméntanos la fe.»

El Señor contestó: «Si tuvierais fe como un granito de mostaza, diríais a esa morera: "Arráncate de raíz y plántate en el mar". Y os obedecería. Suponed que un criado vuestro trabaja como labrador o como pastor; cuando vuelve del campo, ¿quién de vosotros le dice: "En seguida, ven y ponte a la mesa"? ¿No le diréis: "Prepárame de cenar, cíñete y sírvenme mientras como y bebo, y después comerás y beberás tú"? ¿Tenéis que estar agradecidos al criado porque ha hecho lo mandado? Lo mismo vosotros: Cuando hayáis hecho todo lo mandado, decid: "Somos unos pobres siervos, hemos hecho lo que teníamos que hacer".»

COMENTARI

Només que tinguéssiu fe

L'Evangeli d'avui ens presenta dos ensenyaments en un mateix fragment, sota la forma de comparança, el primer, i de paràbola, el segon. D'una banda, el poder de la fe, i d'altra banda, el reconeixement de la pròpia tasca com un servei humil.

Davant l'advertiment del Senyor contra els que són motiu d'escàndol per als germans de comunitat, i de la necessitat del perdó mutu en els versets precedents (cf. Lc 17,1-4), ara els apòstols demanen: Doneu-nos més fe. Perquè sense una fe ben fonamentada difícilment tindrem una conducta prou íntegra ni serem capaços de perdonar indefallentment les ofenses alienes.

El terme *apòstols* amb què nosaltres anomenem els Dotze que acompanyaven Jesús s'usa estrany en l'Evangeli. El terme significa *enviats* i pot referir-se tant als Dotze com als altres setanta-dos enviats per Jesús a missionar, que formarien entre tots el nucli de col·laboradors del Senyor. Potser l'evangelista pensa també en els primers missioners cristians. En ells ens hi reconeixem també nosaltres, i amb ells demanem al Senyor que augmenti i enrobusteixi la nostra fe.

Jesús respon presentant el poder de la fe: fins i tot la fe més menuda és capaç de moure i plantar una figuera al bell mig del mar! La fe més petita ja basta per viure les exigències de l'Evangeli, si volem fer-ho i ens sabem en mans de Déu.

I aquí entra la paràbola amb què Jesús continua el seu ensenyament. En una època en què la servitud —esclaus i servents— era la condició de la majoria de persones, mentre que solament una minoria eren lliures, i molt poques eren realment autònomes en l'àmbit social i econòmic, se sabia molt bé què era obeir i complir el propi deure. Esclaus i servents estaven immersos en múltiples tasques pesants i feixugues de sol a sol, sense cap reconeixement ni agraïment; només complien la seva obligació.

Viure la fe amb les seves exigències no constitueix cap mèrit, no és sinó el nostre deure, ja que la nostra vida és en mans de Déu. Ho podem resumir en dues paraules: creure i servir, com va fer Jesús.

Jordi Latorre, SDB

AGENDA

L'agenda més completa de la diòcesi la trobareu al web, o bé enfocant el telèfon mòbil en aquest codi QR que hi enllaça directament.

ACTES I CONFERÈNCIES

Aquesta imatge parla

DOMUND 2013. El diumenge 20 d'octubre celebrem la campanya del Domund, jornada missionera, amb el lema: «FE + CARITAT = MISSIÓ.» Podeu demanar informació, cartells i altres materials a la Delegació de Missions de l'Arquebisbat de Barcelona (c/ Bisbe, 5). Laborables de 9 a 15 h i de 16 a 18 h, t. 932 701 014.

Acte acadèmic inaugural del curs 2013-2014 a l'ISCREB. Presidit pel cardenal Lluís Martínez Sistach.

El Sr. Cardenal convida les confraries i germandats a la Sagrada Família

La celebració de l'eucaristia serà el diumenge 20 d'octubre, a les 17 hores

El senyor cardenal arquebisbe, Dr. Lluís Martínez Sistach, convida les confraries i germandats el proper diumenge 20 d'octubre a la celebració de l'eucaristia que tindrà lloc a la basílica de la Sagrada Família.

Són convidats tots els confreres i germans, que a través dels seus dirigents es poden posar en contacte, si volen informació, amb el delegat diocesà, Mn. Gregori Manso (t. 619 427 260) o amb el president del Consell.

L'eucaristia se celebrarà el diumenge 20 d'octubre a les 17 hores. Cal disposar d'una invitació, que es repartirà gratuïtament a la seu de la Delegació de Confraries i Germandats (c/ Sant Pau 101, de Barcelona), del dilluns dia 14 al divendres dia 18 d'octubre, de 10 a 14 hores.

Mn. Gregori Manso

Delegat diocesà de Confraries i Germandats

Pronunciarà la lliçó inaugural el cardenal Walter Kasper sobre el tema: «El moviment ecumènic com a moviment per la pau». Dia 8 d'octubre (19 h), al Seminari (c/ Diputació, 231). secretaria@iscreb.org - secretaria_virtual@iscreb.org - www.iscreb.org.

Lliçó inaugural del curs 2013-2014 a la Fundació Joan Maragall. Dia 7 d'octubre (19 h), sobre el tema: «Mitjans de comunicació i religió: una relació acomplexada», a càrrec de Mònica Terribas. A la sala d'actes del Seminari (c/ Diputació, 231). Entrada lliure.

Els dilluns dels drets humans. Organitzats per Justícia i Pau i Cristianisme i Justícia. Primera confe-

rència, 7 d'octubre: «A cinquanta anys de l'encíclica *Pacem in Terris*. Les condicions necessàries per construir la pau», amb la participació d'Arcadi Oliveres, president de Justícia i Pau, i Jesús Renau, jesuïta i membre de Cristianisme i Justícia.

Oració joven. Viernes 11 de octubre (21.15 h), en el oratorio de las Hnas. Franciscanas Misioneras de la Natividad de Ntra. Señora (Darderas) (Trav. de Dalt, 88). Informació: t. 932 853 553 (Hna. Liliàna).

Adoració a la Sagrada Família. Dijous 10 d'octubre, a la cripta, de 20.15 (missa) fins a 23 h. Hi haurà confessors. Inscripció torns ado-

ANY DE LA FE

ració perpètua: t. 662 198 630 (Juan Ribas), www.sagradafamilia-adoracio.com.

Festa del Pilar. Dissabte 12 d'octubre, eucaristia (12 h) en honor de la Mare de Déu del Pilar organitzada per les *Damas y Caballeros del Pilar*. Predicarà el P. Jordi M. Gil, O. Carm. Al final, himne i veneració del Pilar. A la basílica de la Puríssima Concepció (c/ Aragó, 299).

CURSOS

Formació en Pastoral Sanitària. Curs organitzat per l'Escola de Pastoral Sanitària «Nostra Senyora de la Salut», dels Centres Sociosanitaris Catòlics de Catalunya, associada al Camillianum de Roma. Adreçat a sacerdots, religiosos/es, treballadors/ores de la salut i tercera edat, voluntaris a parròquies, etc. Les classes s'impartiran els dimarts de 15.30 a 19.30 h, d'octubre de 2013 a juny de 2014, a la seu de l'Escola (pl. Urquinaona 11, 3r 1a). Per a més informació i inscripcions: t. 933 182 738, c/e: csscc@planalfa.es.

PALABRA Y VIDA

Tomás More y el servicio de los políticos

Cada año celebro una misa a la que invito a políticos de todos los partidos, en la celebración de santo Tomás More, patrono de quienes se dedican a la gestión de las cosas públicas. Vienen quienes aceptan libremente mi invitación y se lo agradezco mucho, porque me ofrece la oportunidad de hablar sobre la dignidad de su servicio. En este comentario deseo recoger algo de lo que dije en la última de estas misas, celebrada en la basílica de la Merced.

Me parece que es un buen servicio a la sociedad el hecho de revalorizar la política como una actividad noble y necesaria para el bien común de la sociedad. En esto tienen un papel muy importante los mismos políticos, todos los que se dedican como vocación a esta necesaria actividad social. Especialmente, los cristianos dedicados a la acción política han de encontrar en la fe, en su celebración y en la doctrina social de la Iglesia, una gran ayuda para poder realizar su compromiso público como un ejercicio de amor al prójimo, en especial a los pobres y necesitados.

Santo Tomás More, siendo canciller del reino de Inglaterra, murió como mártir en el año 1535, por orden del rey Enrique VIII, porque por fidelidad a su fe y a su conciencia se negó a reconocer la disolución del matrimonio real. Las exigencias de su conciencia pasaron por encima de los deseos de su monarca. Con razón, está considerado como *el mártir de la conciencia*.

El canciller Tomás More, consciente de sus responsabilidades, reconocía la necesidad de la ayuda de la fe y de la gracia de Dios en el cumplimiento de su misión. También hoy, aquellos que quieran dedicarse a la actividad política con un espíritu cristiano necesitan esta ayuda espiritual de la que habla con tanta sinceridad Tomás More. El servicio de los políticos en una sociedad democrática pide estar constantemente atentos a lo que necesita y pide el pueblo para que este pueda ejercer sus derechos y sus deberes.

En mis palabras en la misa para los políticos puse el ejemplo del paro. Hoy, como consecuencia de la grave crisis económica que sufrimos, el número de parados ha llegado ya

a más de seis millones de personas, con un 57% de paro entre los jóvenes. El clamor para poder tener trabajo es unánime y es una constante entre los que de forma creciente vienen a Cáritas y a las parroquias para poder subsistir. Es un clamor legítimo de nuestro pueblo. Sería conveniente que se produjesen signos que manifestaran esta preocupación de los políticos en Europa y en el mundo para encontrar soluciones a esta cuestión, que —como he dicho a menudo— es una cuestión de Estado y no de un partido, de un sindicato o de la patronal, y que pide actuaciones unitarias de todos.

Parece que está surgiendo una renovada conciencia en este sentido, tanto en nuestro país como en toda la Unión Europea. Hemos de desear y rezar para que las medidas necesarias lleguen a buen puerto. Y para que lleguen pronto. Todos hemos de ser conscientes de que la tarea de los políticos no es nada fácil, en especial en las actuales circunstancias.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona

laSalle AR Utilitzeu el QR per descarregar-vos al vostre mòbil l'aplicació La Salle AR per a iPhone o Android

Apunteu el vostre dispositiu a la fotografia que contingui la icona i descobriu-ne el contingut multimèdia